

(Курир, 7.7.2010)

Амбасадор Србије у САД оценио је да се Обамина влада веома добро носи с економском кризом и посебно је похвалио њену реформу здравственог система. Још је додао да је најмањи напредак забележен у америчкој спољној политици, додајући да га забрињава то што је изостало Обамино извињење народима Ирака и Авганистана. После пригодног говора српског амбасадора, у коме је истакао са САД види као лидера северноамеричког континента, љубазни домаћини посели су га у лавор и пустили низ Нијагарине водопаде како би лепоте земље домаћина сагледао из свих углова.

Наравно, ово са Нијагаром није се никад десило из простог разлога што се није десило ни ово пре тога. Али се десило нешто друго: амерички и британски амбасадор у Београду оценили су српску владу на њену другу годишњицу. Наравно, то што су Ворликова и Вордсворт јавно оцењивали рад Борисове владе, овде никог није јавно скандализовало. А и како би кад су дошли у земљу у којој новинари, чим се дочепују неког амбасадора, одмах га питају кад ће у Србији бити избора и кад ће да се мења власт.

Океј, знам да српски амбасадор у Вашингтону неће моћи нити би требало да предузима реципрочне мере. Много смо мали и бедни, а није ни лепо. Али хајде да видимо начас како су ово двоје добронамерних људи - Ворликова и Вордсворт - оценили Цветковићев кабинет. Елем, влада је, кажу, супер, никад нисмо били ближи Европи, чека нас лепа будућност, добро је што смо поправили односе у региону и гласали за резолуцију о Сребреници. Још само кад би све то урадили и с Косовом, била би то, рекло би се, идеална влада.

Е сад, Њихове Екселенције нису оцењивале како Срби живе са својом владом, имају ли шта да једу, у каквом су им стању привреда и демократија. Мада, нема ни потребе да се тиме баве, исто онако како је Черчил одговорио на замерке да својим одлукама у Југославију уводи комунизам: па нећете ви живети тамо. Наравно, амбасадори овде неће живети и баш их брига јесу ли Срби у свом скоро па гладомору почели да једу људе све док су зидови на резиденцијама довољно високи.

Али, није проблем у томе. Кад човек види успехе српске владе које су побројали амбасадори, изненада схвати да су Мирко и Борис за ове две године урадили много више да би задовољили њих него да би задовољили Србе. (Осим што су фини људи, па не кажу Србима да би им било још горе да су задовољавали њих, а не амбасадоре.) То је негде и логично, будући да их можда на то место и нису довели амбасадори, али би, за разлику од Срба, могли би да их одатле отерају. Мада, да сам на њиховом месту - говорим о Борису и Мирку - питао бих се како то да сам толико мало урадио за Србе и толико много за странце - и да опет имам бољи однос са Србима него са Њиховим Екселенцијама.

Океј, тако мора, неће бити да је то кренуло тек са Борисовом владом, мада је с њом постало „непристојно“ очигледно. То ће рећи да бих на његовом месту амбасадорима предложио две солуције. Рецимо, да ми знамо колико су они важни, али да не оцењују владу јавно јер није лепо и некако је цинично. Или да се сваког дана изјашњавају о свему. Рецимо да сутра обоје дају интервју и да нам кажу шта су одлучили ко је убио Зорана Ћинђића, а не да Борис и ја сваког јутра купујемо новине и разбијамо главу да ли је то што читамо амбасадорско мишљење или неког аутсајдера који нас блефира.

И на крају, какве везе има ово моје смарање с горњим насловом. Никакве, а неће је ни имати све док Србија бар не почне да чита лектиру.